

CHƯƠNG THỨ TÁM

TRĂNG SÁNG GIÓ LÀNH

Thanh trường kiếm trong tay y chớp lên, nhưng Trương Khiếu Lâm bất động, trong tư thế chấp tay sau lưng, thần thái an nhàn, vô sự.

Mũi kiếm đã chong ngay yết hầu hắc, khoảng cách độ một tấc, hắc không nhúc nhích, không chớp mắt.

Mũi kiếm dí gần quá, ánh thép, ngời lên, dù đang đêm khuya, vẫn sáng như thường, ánh thép chiếu rõ gương mặt thần nhiên của hắc, thần sắc an thường, như đối diện với một hảo hữu, chứ không phải là một địch thủ.

Dù còn cách độ tấc, hàn khí bốc lạnh từ mũi kiếm, tạo một áp lực chặn ngang yết hầu hắc, hơi thở từ buồng phổi đưa lên, bị ngăn lại phần nào.

Nhưng hắc vẫn trầm tĩnh, tro như pho tượng đồng.

Nhất Điểm Hồng nhích mũi kiếm tới một phân. Tay y không rung, mũi kiếm không rung, một cánh tay đưa thẳng ra quá lâu vẫn giữ được không rung quả thật y có một công phu Thốc Ưng vì rất vững.

Y nhìn chăm chăm Trương Khiếu Lâm, một lúc lâu, chẳng thấy đối tượng nhích động, gần giọng hỏi:

-Người cho rằng ta không dám giết người ?

Mũi kiếm hiện tại chỉ cách yết hầu Trương Khiếu Lâm độ hai phân. Hắc vẫn thần nhiên như thường, hắc ung dung thốt:

-Dám lắm chứ ! Ta có tưởng là người không dám đâu ! Có điều, thực sự, người muốn giết ta !

Nhất Điểm Hồng cười lạnh:

-Ta nhất định giết người, ta quyết ý lắm rồi, tại sao người tưởng là ta không muốn ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Người không có lối giết người như thế đó ! Giết dễ dàng, giết người trong khi người bất động, phỏng có gì thú vị ? Chắc chắn người không làm một việc không tạo cho người thích thú nào !

Mũi kiếm đột nhiên rung rung. Mũi kiếm rung rung là có biến chuyển, biến chuyển từ tâm tư kẻ cầm kiếm, biến chuyển phát huy ra tay, tay có rung, kiếm mới rung.

Trấn định tâm thần từ lúc đầu, bỗng lại rung rung tay, rồi giọng nói của y cũng rung rung theo, y hét:

-Khá lắm ! Tự tin như thế là khá lắm !

Bất thành lời, mũi kiếm nhích mạnh.

Trương Khiếu Lâm vẫn bất động. Đầu bất động, tay chân, thân thể bất động, như bị đối phương thôi miên, đứng trơ chờ mũi kiếm đâm tới, hứng trọn, sợ nhích động một chút, mũi kiếm lệch đi, sẽ bị trách cứ nặng. Thà để mũi kiếm đâm đúng yết hầu, có chết cũng còn nhẹ, làm cho mũi kiếm lệch mà bị trách cứ.

Nhưng không ! Mũi kiếm không đâm thẳng yết hầu. Mũi kiếm nhích mạnh, hơi chệch sang một bên, hướng lên một chút, xẹt sát má hấn. Gió kiếm lạnh, khí kiếm lạnh, ánh kiếm chói mắt, nhưng Trương Khiếu Lâm vẫn trơ trơ như thường.

Luyện được tánh trầm ổn như thế, quả thật Trương Khiếu Lâm đã đạt đến mức ảo diệu của võ thuật rồi !

Nếu mũi kiếm không đi lệch, hấn yết hầu của hấn bị chọc thủng.

Trương Khiếu Lâm không rung người, nhưng Nhất Điểm Hồng rung mạnh. Người chịu đâm bình thản như thường, người đâm lại mất bình thường !

Y trở mắt nhìn đối tượng một lúc.

Mặc cho y nhìn, Trương Khiếu Lâm vẫn thản nhiên.

Sau cùng, Nhất Điểm Hồng áp ứng:

-Người ... người ... thực sự người không muốn động thủ với ta.

Giọng y rung rung, tỏ rõ niềm xúc động chưa hoàn toàn lắng dịu.

Trương Khiếu Lâm thở dài:

-Đành chịu lỗi với người, ta không thể tạo cho người cái thích thú đó ! Bởi ta không thích còn giao thủ thế nào được ?

Nhất Điểm Hồng ngẩng mặt lên không, bật cười dài:

-Được ! Ta hãy tạm chấp nhận như vậy đi !

Tràng cười của y có âm thanh thâm trầm làm sao, vì lý do gì, chỉ có một y biết. Y thu hồi thanh trường kiếm, không tra vào võ, lại chong thẳng vào yết hầu mình.

Y không giữ cái tư thế đó lâu, mũi kiếm vừa chỉ thẳng yết hầu, bất thành lình, y thọc mạnh lên. Tự nhiên, thủ pháp của y phải nahnh. Tự nhiên, cái chết nằm trong đường tơ kẻ tóc.

Lần này, Trương Khiếu Lâm không còn thản nhiên nữa. Chịu đâm còn bình thản được, chứ ai lại bình thản trước một người định tự sát ! Tự sát vì lý do gì ? Có phải hấn không chịu giao thủ chăng ?

Trời thế thì lạ lùng quá. Trên đời này sao lại có kẻ bức bách người ta đánh nhau với mình, người ta không bằng lòng, lại có thể uất tức mà tự sát ?

Hấn kinh hãi, đưa nhanh tay đoạt thanh trường kiếm, nhưng Nhất Điểm Hồng vẫn giữ chặt đốc kiếm, mũi kiếm vẫn chong thẳng yết hầu y, cách độ tấc.

Trương Khiếu Lâm biết rõ tình hình nghiêm trọng, nếu giật được thanh trường kiếm, hấn phải bị trọng thương nơi bàn tay, rất có thể mất đi mấy ngón.

Dù sao, hấn cũng phải tước thanh kiếm trong tay đối tượng, không chỉ để bảo đảm an toàn cho chính mình, mà còn để ngăn chặn y tự sát.

Một thanh kiếm của Nhất Điểm Hồng, hẳn phải quý báu vô cùng, có như vậy y mới giữ được cái danh Nhất Điểm Hồng, giết người chỉ lưu lại một điểm nhỏ, màu đỏ đúng nơi vết hầu.

Tước một thanh kiếm báu, không phải là một việc dễ, Trương Khiếu Lâm tận dụng sở năng, theo đúng phương pháp ta lòn qua vùng kiếm ảnh, cố tìm cách chụp cho kỳ được hoặc cổ tay y, hoặc chuôi kiếm.

Lúc đó, Nhất Điểm Hồng sợ Trương Khiếu Lâm đành mất thanh kiếm, nên vùng vẫy monh thoát khỏi áp lực của hắn, để thực hiện ý định quyên sinh, do đó y vùng rối thanh kiếm, tìm cách chọt vào vết hầu của mình.

Thế là song phương đã xuất thủ rồi, nhưng xuất thủ không phải để tương tàn, một bên xuất thủ ngăn chặn đối phương tự sát, bên kia xuất thủ tìm cách tự sát.

Có lẽ, từ ngàn xưa, mà cũng mãi đến ngàn sau, trong lịch sử võ lâm, chẳng hề ghi nhận một cuộc giao thủ nào quái lạ như thế.

Cả hai soán tít với nhau như thế một lúc, một đằng chưa tự sát được, đằng kia chưa tước kiếm được, bỗng có tiếng đàn từ lòng hồ sâu vắng vắng vọng lên.

Lắng nghe kỹ, đúng là tiếng đàn cầm, đượm nhiều u oán, cảm hờn, tiếng đàn mừng tượng lời than khóc, quốc phá gia vong, tính lý, nghĩa đoạn, bi hoài thống thiết, chừng như tủi nặng, sầu dài...

Tiếng đàn nổi lên, không gian như u buồn trầm động, cây cỏ như cũng âu sầu, rủ ngọn thê lương, trên không vắng trắng mờ nhạt, sao chẳng chớp, mây ngừng trôi, rồi gió vi vu từ xa đưa đến, gió như giục cành là cùng phụ họa với niềm thương do tiếng đàn kêu gọi than thở...

Trương Khiếu Lâm vốn là con người phóng túng, không thúc không câu, trên thế gian này chưa có sự việc gì làm cho hắn luyến lưu tha thiết, hắn thản nhiên nghe tiếng đàn trôi lên dịu dặt, hoặc trầm hoặc bổng, hoặc thanh hoặc trước, nhưng Nhất Điểm Hồng lại khác, bình sinh y hứng chịu quá nhiều đau khổ, kiếp sống phiêu bạt trên giang hồ dành cho y nhiều đắng cay hơn ngọt dịu, con tim hơn một lần kích động trước những phũ phàng, hoài bão của ngày xanh đã đổ lấy uất hận bất bình, nghe tiếng đàn, y xúc động mãnh liệt, máu chảy nhanh hơn, tim đập mạnh hơn, y không còn tự chế nữa, bao nhiêu cảm hờn dồn chứa trong những năm tháng qua, bốc dậy trong lòng, y hét lên một tiếng, không còn toan tự sát nữa, mà trái lại quyết tâm hạ sát đối phương, tưởng chừng bao nhiêu bất công, bao nhiêu thống khổ y thọ nhận từ lâu đều do Trương Khiếu Lâm gây ra, nên quay ngọn kiếm đâm thẳng tới.

Dĩ nhiên, đường kiếm đó lấy tkl làm đích.

Thế kiếm vừa đột ngột lại vừa thần tốc, Trương Khiếu Lâm không còn đâu đủ thì giờ để mà nghĩ thê phân chiêu, chỉ bằng vào bản năng, chàng lạng người thật nhanh, vừa vạy tránh qua đường kiếm.

Dưới màn sao mờ mờ, Trương Khiếu Lâm cũng nhận ra được tia mắt của Nhất Điểm Hồng lóng lên đỏ ngầu, y như là đã nổi điên.

Vừa tránh khỏi đường kiếm thứ nhất, đường kiếm thứ hai của Nhất Điểm Hồng đã vút tới liền theo, Trương Khiếu Lâm giờ đây có muôn nhảy tránh cũng chẳng thể được !

Bởi vì lúc này thì chàng có thể ung dung trấn định, nhưng bây giờ đối phó với một con người hầu như đã mất lý trí, dĩ nhiên tình huống đã khác hẳn, nếu chàng không tránh là tự mình đứng yên chịu chết !

Tiếng đàn càng lúc càng nhịp, ánh kiếm của Nhất Điểm Hồng theo đó mỗi lúc một thêm nhan.

Hình như trọn tinh thần, lẫn thể xác của Nhất Điểm Hồng hoàn toàn bị tiếng đàn thao túng, không còn một chút tự chủ nào !

Trương Khiếu Lâm vừa tránh né vừa hết sức lo âu không phải lo vì Nhất Điểm Hồng có thể đả thương mình mà vì nếu tình trạng kéo dài, Nhất Điểm Hồng tất nhiên sẽ thọ hại !

Đường kiếm thần tốc của Nhất Điểm Hồng đã dẹt lên trước mặt Trương Khiếu Lâm thành một bức màn ngón quang lấp lánh, một màn kiếm điên cuồng hung bạo, mà trên đời này ít có kẻ đủ sức chặn ngăn.

Trương Khiếu Lâm vụt hét lên:

-Có gan hãy theo ta !

Thân ảnh liền theo câu nói chao nhanh vào không khí, Trương Khiếu Lâm đã buông mình giữa dòng nước sâu.

Nhất Điểm Hồng không một chút đắn đo, khoa kiếm nhảy bổ theo xuống nước.

Tất nhiên, dưới nước khác hẳn trên đất bằng ngọn kiếm trên tay xĩa ra, bất quá chỉ lên một vùng bọt nước trắng ngầu, uy lực của đường kiếm khó mà đã thương được địch.

Trái lại, Trương Khiếu Lâm vẫn trầm tĩnh trong hồ như giao long vẫy vùng giữa biển cả, chỉ vài lượt lượn tới lượn lui, tựa một con cá quạt đuôi trong dòng nước, chàng đã khoá được tay Nhất Điểm Hồng, và điểm luôn huyết đạo, và quảng tuốt hẳn trở lên bờ, hẳn cười hẳn hắc bảo:

-Hồng huynh, tuy hơi khó chịu cho Hồng huynh một chút, nhưng so ra vẫn sướng hơn chết vì phát điên nhiều !

Dứt lời, chàng đã như con thuồng luồng trầm mình trở xuống nước lao nhanh về hướng phát ra tiếng đàn ...

Giữa màn sương mù trắng xóa, một chiếc thuyền con hiện lên trên mặt hồ.

Trên sạp thuyền, một tăng y trẻ tuổi mặc tăng bào màu nguyệt bạch, ngồi xếp bằng gáy đàn ...

Mắt người ánh sao, môi tựa cánh đào, màu da trắng bóc, phong tư đẹp đẽ, chưa hẳn một thiếu nữ khuê các đã sánh bằng, nhưng vẻ tiêu sái ôn nhu quả là của một đấng nam nhi, không thể nghi ngờ gì được !

Khấp con người tăng nhân đó đã nói lên sự tinh khiết tuyệt cùng, tựa như một con người từ cõi trời giáng hạ nhân gian, dù cho là vị Đường tăng Huyền Trang tái thế cũng chưa chắc đã hơn !

Tiểu Phi không khỏi nhú mày cười thảm nảo:

-Thì ra là hấn, đáng lý mình phải sớm đoán ra là hấn. Vì trên đời này, ngoài hấn ra, còn ai có được ngón đàn điêu luyện dường ấy ? Đạo đàn dưới trăng, kể ra hấn cũng phong kưu gồm, chỉ là khổ cho mình thôi !

Chàng lặn một hơi đến bên cạnh thuyền mới trỗi đầu lên và hỏi:

-trong lòng đại sư, không lẽ có điều chẳng vui ?

Tiếng đàn vút ngân lồng lên một tiếng và ngưng bật.

Nhà sư tuy giạt mình, nhưng thần sắc vẫn không mất vẻ hiền hòa của một bậc cao tăng.

Thoáng mắt nhìn Tiểu Phi, nhà sư nhoẻn miệng cười:

Lưu Hương huynh mỗi lúc bần tăng đều ướm loi ngoi như thế à ?

Thì vị tăng nhân đó chính là “Diệu Tăng” Vô Hoa, một con người đã lừng danh trong võ giới. Ngày mọ, một thuyền lênh đênh trên biển cả, cũng đã một lần bị Đạo Soái Lưu Hương làm cho hết hồn !

Trương Khiếu Lâm nháy vọt lên thuyền, trừng mắt:

-Ai là Lưu Hương chứ ?

Nhà sư Vô Hoa cười ha hả:

-Khấp thiên hạ, trừ Lưu Hương huynh ra, còn ai có thể đến sát bên cạnh bần tăng một cách thật êm thấm đến nỗi bần tăng không mảy may hay biết như thế ? Và khấp thiên hạ, trừ Lưu Hương huynh ra, còn ai có thể diệu giải âm luật đoán rõ lòng người như thế ?

Trương Khiếu Lâm cười ha hả:

-Khấp thiên hạ, trừ Đạo Soái Lưu Hương này ra, còn ai có thể từ dưới nước chui lên làm nhà sư người hết hồn được phải không ? Lão thầy chùa Vô Hoa ơi, tên người tuy rằng Vô Hoa nhưng trong lòng lại chứa vô số linh hoa !

Lòng trong tiếng cười, Tiểu Phi đã thò tay gỡ chiếc mặt nạ quảng tuốt vào dòng nước, để lộ ra khuôn mặt thật của Tiểu Phi, khuôn mặt ngang tàng mà những cô gái gặp qua một lần phải đều mất ngủ !

Vô Hoa tiếc rẻ:

-Chiếc mặt nạ khéo léo dường ấy, sao Lưu Hương huynh lại ném xuống hồ đi, có uổng không ?

Tiểu Phi cười hần hắc :

-Chiếc mặt nạ đó đã bị ba người nhìn ra, còn tiếc rẻ chi nữa ?

Vô Hoa cười theo:

0Thuật hóa trang của Lưu huỳnh, xưa nay vốn quán tuyệt thiên hạ, cho dù bần tăng có nhìn ra được còn nhân vật nào lại có nhãn quang ghê gớm dường ấy ?

Tiểu Phi thở phào lắc đầu:

-Bất luận là họ khám phá ra bằng khía cạnh nào, hành tung kẻ như đã bại lộ rồi còn chi ? Một kẻ đã dị dung sửa dạng mà bị ba người liên tiếp nhận được, thì dù bộ mặt thật của mình có xấu xa bực nào, cũng nên sớm trở về với bộ mặt thật cho rồi !

Vô Hoa lại hỏi:

-Chẳng hay hai vị kia là ai ?

Tiểu Phi đáp:

-Người thứ nhất là gã “giết người không vấy máu dưới kiếm, Nhất Điểm Hồng!”

Vô Hoa hơi nhú mày và đột nhiên ném chiếc đàn thất huyền rơi tòm xuống mặt hồ !

Tiểu Phi lạ lùng:

-Ồ ! Chiếc đàn quý hơn chiếc mặt nạ kia rất nhiều, tại sao nhà sư lại quăng đi như thế ?

Vô Hoa nói:

-Các hạ nhắc đến tên hẩn tại đây làm chiếc đàn của ta cũng nhiễm đi mùi máu tanh, không làm sao phát ra những âm thanh tuyệt diệu được nữa, còn tiếc nó làm gì ?

Tiểu Phi sắc cười:

-Đại sư cho rằng nước hồ sạch lắm hay chẳng ? Biết đâu trong đó...

Nhà sư vừa cho tay xuống hồ rửa ráy kỳ cọ một lúc, lại móc ra một chiếc khăn tay trắng ngần lau thật khô hai tay rồi mới đáp:

-Người là dơ nước, nước chẳng dơ người, cuộn cuộn ngược xuôi, chất nước vẫn sạch !

Tiểu Phi thở dài nhỏ nhẹ:

-Chẳng trách đại sư đi tu là phải. Một con người tâm tính như đại sư, nếu như chẳng xuất gia, sợ rằng khó mà chịu nổi một ngày nơi trần thế !

Vô Hoa cười dừng dừng hời hợt:

-Còn kẻ thứ hai là ai ?

Tiểu Phi đáp:

-Người thứ hai tuy nhận ra tôi, tôi lại không thấy rõ hẩn, chỉ biết là khinh công rất cao, thuật ám khí rất độc, mà còn biết được cả “nhãn thuật” !

Vô Hoa rúng động:

-Nhãn thuật !

Tiểu Phi gật đầu:

-Đại sư là người rất uyên bác xưa nay, có biết là nhẫn thuật lưu nhật Trung Nguyên từ lúc nào không ?

Trầm ngâm một thoáng, nhà sư từ từ đáp:

-Phái Nhẫn thuật truyền từ Y Giá, lấy đạo Đông doanh làm cơ địa, có thể nói là một loại võ công thần bí, nhưng theo mắt bần tăng nhận xét thì, tài nghệ của các hạ, không những hơi giống công phu nhẫn thuật đó, mà có phần xuất sắc hơn nữa là khác !

Tiểu Phi biết nhà sư định xỏ ngọt mình, cười hỏi lại:

-Đại sư nịnh tôi như thế, phải chăng mong tôi lần sau đánh cờ, sẽ nhường cho vài bàn thắng ?

Vô Hoa nghiêm ngay nét mặt:

-Hai tiếng nhẫn thuật nghe ra tuy huyền diệu , thật ra chỉ là một sự hỗn hợp tạp nhạp của những môn khinh công, ám khí, mê dược, cùng với thuật dị dung mà ra thôi. Chỉ vì bản tánh của đám người Đông doanh rất cao ngạo, lại nhiều địa phương tính, tinh thần dân tộc họ rất cao, cho nên sau khi học được những thuật hay của Trung Nguyên ta, tự mình về điều chế thành một môn võ học riêng biệt cho đạo mình, dựng thêm một vài câu chuyện thần thoại hóa, để nâng cao giá trị cái môn võ học cóp nhóp được đó...

Tiểu Phi ngắt ngang:

-Tôi chỉ muốn hỏi đại sư, cái môn võ công nhẫn thuật đó từ khi được địa phương hóa thành riêng của Đông doanh, phải chăng lưu nhập trở lại Trung thổ, có ai đã học được nó ?

Vô Hoa trầm ngâm một thoáng và đáp:

-Nghe đâu, hai mươi năm trước đây, vị ẩn sĩ Y Giá đó, đã vượt biển sang đây, và có một đạo ngụ tại đất Mân Nam độ ba năm. Nếu như người của võ lâm Trung Nguyên, có học được môn nhẫn thuật đó, tất cũng học ở trong khoảng thời gian ba năm ấy thôi, và chắc phải là nhân vật võ lâm vùng Mân Nam !

Tiểu Phi nhú mày lăm lăm:

-Mân Nam ? Không lẽ người của Lâm, Trần, hai họ võ lâm thế gia bọn tộc ấy ?

Vô Hoa cau mặt gắt :

-Đêm trăng đẹp thế này, các hạ lại đem những chuyện thế tục ra nói mãi, chẳng sợ làm nhơ cái cảnh gió mát trăng trong đi hay sao ?

Tiểu Phi cười xòa:

-Tôi vốn là một kẻ phàm tục, hơn nữa lúc này ngoài những câu chuyện thế tục đó ra, tôi không còn hứng thú chuyện gì khác !

Và đột nhiên đứng bật dậy, Tiểu Phi mỉm cười nói tiếp:

-Nếu đại sư cần tranh luận giáo lý thiền môn, hay đánh cờ ngâm thơ, chờ khi mọi việc xong tôi sẽ đến tìm và bảo đảm là thân tục này sẽ hết sức là sạch sẽ !

Lồng trong tiếng cười, thân ảnh của Tiểu Phi chớp khỏi mặt thuyền rơi nhanh xuống nước, nhẹ nhàng không hề bắn lên một giọt nước.

Vô Hoa cười nói với theo:

-Lời hẹn đánh cờ đừng quên nhé !

Tiểu Phi ló đầu lên khỏi mặt nước:

-Ai mà quên lời hẹn với đại sư Vô Hoa, kẻ đó thật là chẳng biết điều !

Đôi mắt nhìn theo Tiểu Phi như một con rái cá băng băng rẽ nước nhà sư Vô Hoa mỉm cười lẩm nhẩm:

-Được quen biết với cái gã này, bất luận dù đứng trên phương diện là bạn hay thù, vẫn là một điều rất hứng thú !

Tiểu Phi lợi trở về bờ, bỗng xốc Nhất Điểm Hồng đặt hấn lên một chảng ba cây kín đáo, đoạn một mình nhảy xuống đất vẫy vẫy tay, từ giả:

-Tạm biệt nhé, chỉ độ nửa tiếng đồng hồ sau là bằng hữu tỉnh dậy, ta thừa hiểu là bằng hữu không thích ta nhìn thấy ve xơ xác của bằng hữu khít tỉnh lại !

Chàng đường hoàng bước trở vào thành, lòng chẳng ngớt suy tư...

Câu chuyện cho đến bây giờ vẫn rối bung như mớ bòng bong, chưa tìm ra manh mối !

Chàng nhất định không thềm nghĩ ngợi tới, để cho đầu óc mình được thanh thản ngơi nghỉ.

Vì đầu óc con người là một vật hết sức lạ lùng, lâu ngày chẳng dùng đến, nó có thể rỉ sét đi, nhưng nếu vận dụng quá độ, nó sẽ thành chai cứng !

Đặt bước vào cửa thành, trời đã rừng rặng màu tro, trên đường đi đã lác đác người qua kẻ lại.

Quần áo trên người Tiểu Phi đã khô ráo, quanh quào lại vài khu phố, Khoái Ý Đường đã hiện ra trước mặt.

Thị hài của Tống Cang không còn mà Trần San Cô và đám đệ tử Thiên Tinh bang cũng đã bỏ đi hết.

Vài gã đại hán áo đen đang lui cui quét dọn mọi vật, vừa thấy Tiểu Phi, một tên liền trợn mắt:

-Nhà sòng chưa mở cửa, muốn đánh tối hãy đến, cái chi mà nôn đến thế ?

Tiểu Phi điềm nhiên cười :

-Ta muốn tìm Lãnh Thu Hồn.

Tên áo đen nộ nạt to:

-Người là cái giống gì, dám gọi sách khoé tên của công tử như thế ?

Tiểu Phi cười cười:

-Ta chẳng là cái giống chi cả, mà chính là bạn của Lãnh Thu Hồn.

Đám đại hán áo đen vội buông chỗi quăng thùng, ba chân bốn cẳng chạy vào trong phi báo.

Giây chốc sau, Lãnh Thu Hồn chậm rãi bước ra, ve 3 mặt còn sật sừ vì thiếu ngủ, nhưng ánh mắt vẫn ngời ngời thần quang chiếu thẳng vào người Tiểu Phi:

-Các hạ là ai ? Lãnh mỗ nhớ hình như chưa có người bạn nào giống các hạ cả !

Tiểu Phi vội đưa mắt nhìn quanh bốn phía và hạ thấp giọng:

-Tại hạ là Trương Khiếu Lâm, vì cố ý tránh tai mắt đối thủ, nên giả trang ra thế này !

Lãnh Thu Hồn thoáng sửng sồ, nhưng liền kéo tay chàng:

-Ồ thì ra là Triệu nhị ca, tiểu đệ thật đáng đánh đòn, dám quên đi dung mạo của nhị ca !

Tiểu Phi thầm buồn cười, mặc cho gã lôi tuột mình vào một gian phòng, trần thiết hết sức hoa lệ.

Trên giường, trong chiếc mền gấm thêu hoa sắc sỡ, một cô gái đang cuộn tròn, chỉ lộ ra mái tóc rối xỏa đen, bành bồng, chiếc trâm nạm ngọc bích lơ lửng rơi bên gối.

Lãnh Thu Hồn giật tốc chiếc mền lên, xẵng giọng:

-Công việc của người đã xong, còn chưa đi nữa à ?

Cô gái ưỡn ẹo đứng dậy, mặc quần áo vào và cúi thủ bước ra khỏi cửa.

Lãnh Thu Hồn khi đó mới chậm rãi ngồi xuống, hướng sang Tiểu Phi:

-Không ngờ thuật dị dung của huynh đài lại tinh diệu đến thế !

Tiểu Phi xoa tay cười nhẹ:

-Lãnh huynh không nhìn ra chứ ?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Sau khi cải trang, tất nhiên không được tự nhiên như trước, giá như huynh đài chịu hóa trang xấu đi một chút ắt khó mà nhìn ra, còn như thế đó ... như thế hơi khơi động sự chú ý của mọi người hơn !

Tiểu Phi cố dằn tiếng cười suýt bể bụng đi được, nhưng ngoài mặt cố buông tiếng thở dài:

Đêm tối lại cải trang quá vội vàng, tất không tránh khỏi đôi phần sơ xuất !

Lãnh Thu Hồn lại đưa mắt ngắm nghía một lúc:

-Kể cũng chẳng đến nỗi nào, chỉ cần đắp mũi thấp hơn một chút, mắt cho nhỏ đi chút nữa, thì thật là hoàn toàn.

Tiểu Phi cố nhịn cười:

-Phải đấy lần sau sửa sai lại mới được !

Chàng chột đảo mắt nhìn quanh, hỏi tiếp:

-Trầm cô nương da96u rồi ?

-Tại hạ không thể nuốt lời hứa của mình, nên đã tha nàng về rồi. Vả lại, Thiên tinh bang, tuy nhân tài sa sút nhưng cũng vẫn là một bang phái thành danh, tại hạ không muốn kết sâu thù oán với họ !

Tiểu Phi gật nhẹ đầu:

-Như thế cũng phải ? Chẳng hay huynh đài đã có phái người ngầm dò xét hành tung những nhân vật võ thuật trong thành Tế nam chưa ?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Tại hạ đã cho người dò la rất kỹ, cái đám Ngũ Quỷ đó không có trong thành. Ngoài ra, tuy có một nhân vật khá nổi danh, nhưng lại không dính dấp gì đến công chuyện của chúng ta !

Tiểu Phi hỏi gặng:

-Nhưng là ai thế ?

Lãnh Thu Hồn chớp mắt như cố ôn lại:

-Lối ăn mặc của người đó, quái dị lắm, lưỡi kiếm lại rất hẹp bề lưỡi, hình như là nhân vật kiếm phái Hải Nam, xem dáng sắc thì cũng là một bậc cao thủ, nếu không là Linh Tuệ Tử tất cũng là Thiên Ứng Tử.

Tiểu Phi đứng bật dậy:

-Là Thiên Ứng Tử rồi, hiện giờ lão ở đâu ?

Lãnh Thu Hồn lạ lùng:

-Ô kìa, sao huynh đài có vẻ nóng nảy thế ?

Tiểu Phi đáp:

-Huynh đài không cần vội hỏi, hãy nói mau lão hiện giờ ở đâu, chậm là không còn kịp nữa !

Lãnh Thu Hồn đành đáp:

-Lão không chịu ở trong chùa chiền, mà ngụ ở Nghinh Tân Lầu, huynh gấp tìm hấn có chuyện chi ?

Tiểu Phi không buồn đáp, lẩm bẩm như nói lấy một mình:

-Chỉ mong tôi đừng đến quá trễ, chỉ mong hấn đừng thành nạn nhân thứ ba vì phong thư quái ác kia !

Quy mô của Nghinh Tân Lầu thật vĩ đại, khách trọ chẳng biết là bao nhiêu, nhưng kẻ xuất gia mà đi ngụ khách sạn chỉ có mỗi mình Thiên Ứng Tử mà thôi.

Tiểu Phi chẳng mấy khó khăn lắm đã dò la được chỗ trọ của Thiên Ứng Tử là một căn phòng nhỏ cửa hướng về Đông.

Nhưng bây giờ thì lão đã đi ra ngoài rồi !

Sau khi nghe ngóng thật rõ ràng, Tiểu Phi đánh hai vòng lớn để tránh khỏi đôi mắt cú vọ của tên bồi phòng cứ lom lom nhìn theo chàng y như là canh chừng kẻ trộm.

Gã bồi phòng thấy kẻ ở trước mắt mình, đột nhiên biến đi đâu mất, tưởng là mình vừa gặp phải vị Hồ Tiên, vội quỳ lê dưới đất vấp đầu khẩn vái liên hồi ...

Gã có ngờ đâu Tiểu Phi khi ấy đã lướt đến trước cửa phòng của Thiên Ưng Tử, dùng một sợi dây đồng, mở khóa bước trong.

Thiên Ưng Tử tuy là một nhân vật khí phách không nhỏ, nhưng hành trang chẳng nhiều, chỉ có một bọc vải màu vàng, bên trong là một bộ áo lót để thay đổi giặt diệm, hai đôi vớ đen, cùng một quyển kinh bìa bọc lụa vàng.

Quyển kinh được gói trong chiếc áo lót, lại được buộc cẩn thận bên ngoài bằng sợi dây tơ bện, chứng tỏ là Thiên Ưng Tử hết sức quý trọng quyển kinh này.

Tiểu Phi ánh mắt loé lên tia mừng:

-Phong thư bí mật kia, nhất định là giấu ở bên trong !

Cho đến bây giờ, chàng đã nhận ra được tầm quan trọng rộng lớn của phong thư kỳ bí đó, rất có thể nói là chìa khóa giải tỏa cả sự bí mật bao lâu nay, bằng chẳng vậy, không khi nào lại có bao nhiêu người chết vì nó !

Tiểu Phi mở dây lật nhanh quyển kinh ra, quả nhiên một phong thư từ bên trong rơi ra.

Chộp tới phong thư, Tiểu Phi reo khê lên một tiếng mừng rỡ lá thư màu hồng nhạt, bên trên bốn dòng thơ Đường, nét bút y như là thủ bút của người con gái.

“Trả chàng viên ngọc báu

Vạn tạ mảnh tình chung

Tặng trao thanh kiếm quý

Khuyên chờ đợi hoài công !”

Nét gấp đã sờn góc, chứng tỏ là đã được xem đi xem lại chẳng biết bao nhiêu lượt, nhưng tờ giấy vẫn thẳng thớm không nhéo nhó, đủ thấy kẻ nhận được thơ hết sức là quý trọng.

Lời thơ tuy uyển chuyển đậm đà, nhưng đã bộc lộ rõ sự tuyệt tình của kẻ gửi thư, khuyên đối phương đừng tơ tưởng mà uổng công, nói một cách trắng trợn hơn ý của bức thư chỉ là : “Tôi không thích anh, đừng mãi theo đuổi tôi vô ích !”

Hiển nhiên là bức thư gửi cho Thiên Ưng Tử, cuối thư chỉ đề hai chữ nhỏ “Linh Tố”, có lẽ là khuê danh của cô gái nọ !

Tiểu Phi nhẹ thở dài:

-Gẫm lại sự xuất gia của Thiên Ưng Tử có lẽ cũng vì mối tình tuyệt vọng này, cho đến bây giờ lão vẫn cất giữ bức thư tuyệt tình bên mình, không ngờ, quả là con người rất mực chung tình !

Tình cờ khám phá ra chuyện kín đáo của người, Tiểu Phi không khỏi phần nào áy náy ...

Rốt cuộc vẫn chưa tìm ra phong thư bí mật nọ, Tiểu Phi thất vọng vô cùng.

Bao hành trang được gói lại y như cũ, khó ai khám phá được rằng đã có kẻ lục lợi qua !

Trên đường đi, Tiểu Phi nhú mày lăm nhăm:

-Chẳng biết, lão Thiên Ưng Tử đi đâu ? Từ ngàn dặm lặn lội đến nơi này, hấn để tìm dấu vết sư huynh y Linh Tự Tử ! đã đến Tế Nam này, tất ít ra cũng tìm đến Chu sa môn mà hỏi thăm !

Nghĩ đến điểm này, Tiểu Phi vội đón một cỗ xe quay trở lại Khoái Ý đường.

Lãnh Thu Hồn đứng nơi ngạch cửa, hình như vừa tiễn khách.

Hấn đón Tiểu Phi bằng ụ cười:

-Huynh đài đã đến chậm một bước !

Tiểu Phi vội hỏi:

-Thiên Ưng Tử vừa đến qua đây ?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Phải huynh đài đi tìm lão, thì lão trái lại lội đến đây tìm ta. Thật là lạ, Hải Nam phái cũng có người bị mất tích, lạ hơn nữa là lão không đi tìm ai khác, mà lại tìm ngay tại hạ để mà hỏi thăm ! Hải Nam cách tế Nam ngàn dặm, người của Hải Nam phái mất tích, Chu sa môn làm sao biết được chứ ?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Huynh đài có biết rời khỏi nơi đây, lão định đi đâu không ?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Về Nghinh Tân Lâu. Vì tôi otối có hẹn chiều nay sẽ đến thăm trả lễ !

Tiểu Phi chẳng đợi nghe dứt câu đã phóng mình đi mất !

Lần này vì đã quen đường, nên chẳng mấy chốc chàng đã lọt vào bên trong Nghinh Tân quán !

Cửa sổ phòng được chống lên cao, qua khung cửa sổ Tiểu Phi có thể nhìn thấy một đạo nhân cao ốm, tóc gióc trên đỉnh đầu, đang nâng bình rót trà ...

Không hiểu lòng đạo nhân đang bận nghĩ chuyện chi, trà trong bình đã không còn giọt nhều ra chén, thế mà người rót trà vẫn không hay biết, tay vẫn nâng nghiêng bình trút xuống ...

Tiểu Phi thở phào nhẹ nhõm:

-Kể ra mình đến cũng khá kịp thời, lần này bất luận thế nào cũng không thể để cho hung thủ giết người trước mũi ta !

Chàng lập tức vòng tay chào hỏi:

-Trong phòng có phải là Thiên Ưng Tử đạo trưởng đó chẳng ?

Giọng nói của chàng khá rõ ràng, nhưng Thiên Ứng đạo trưởng dường như suy nghĩ lung lăm nên chẳng hề nghe tiếng.

Tiểu Phi thầm mỉm cười:

-Cái lão nhân đa tình này có lẽ đang tưởng nhớ đến Linh Tố của lão.

Chàng rảo bước đến cạnh khung song và lần nữa cất cao giọng:

-Tại hạ đến đây tìm là vì chuyện của lệnh sư huynh...

Vừa nói đến đây, chàng chợt phát hiện ra trong bình không những chẳng phải không còn trà mà chính vì bị lão đổ đến cạn đi, nước trà tràn lan trên mặt bàn và chảy ướt cả người lão.

Một ý niệm hải hùng chợt thoáng lên, Tiểu Phi vội thò tay vỗ nhẹ vai lão ...

Nào ngờ, qua cái vỗ vai đó Thiên Ứng Tử té lăn ùng trên đất, nhưng hai chân vẫn co lại trong tư thế đang ngồi.

Tiểu Phi càng thêm kinh hãi, nhảy tuốt vào bên trong ...

Tay chân của Thiên Ứng Tử đều lạnh ngắt, hơi thở chẳng còn, trước ngực loang lổ vết máu !

Hiển nhiên là đã bị người điểm chế huyết đạo, rồi sau đó mới dùng kiếm đâm thẳng vào tim lão.

Một tay kiếm khách lừng danh của Hải Nam phái, lại bị giết trong khi không mảy may hay biết. Hung thủ sau khi giết lão bằng một lưỡi kiếm xuyên tim, nhưng vẫn không làm rơi bình trà trên tay lão. Thủ pháp ấy, quả là hiếm có trên đời !

oOo